

BUDSKAP FRÅN OMRÅDETS LEDARE

Kan jag bidra till kyrkans webbplats i mitt land?

Äldste Hans T. Boom, Nederländerna
Områdessjuttio

Vi lever i en så underbar tid. Vi reser allt snabbare till avlägsna platser och har ständigt kontakt med andra människor över hela världen. En värld som verkade vara mycket stor en gång, men som nu bara är ett musklick bort.

När jag verkade som missionär i England tog det minst en vecka för mina brev att komma hem. Många nyheter var inaktuella när de väl blev lästa. Vi kunde se generalkonferensmötena först flera månader senare på stora teveskärmar i kyrkan, på textade videoband. Det var dyrt att ringa hem på Mors dag och jul, och ibland var det inte ens möjligt. Så mycket har hänt på så kort tid!

Det är svårt att föreställa sig hur livet var för dem som har gått före oss. Vad tänkte Kristi lärjungar på ett berg i Galileen, när Herren gav dem följande uppmaning efter sin uppståndelse: Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!" (Matt. 28:19). Det här gudomliga uppdraget gavs återigen i den här tidsutdelningen, i Läran och förbunden 84:62, och allmänt sett gäller det varje medlem i kyrkan i dag: "Se, jag sände ut er för att vittna för och varna folket, och det tillkommer var och en som har blivit varnad att varna sin nästa" (L&F 88:81).

Det uppdraget var otvivelaktigt överväldigande, och det är det fortfarande. Men nu för tiden har vi fler redskap till vårt förfogande än någonsin tidigare. Internets elektroniska motorvägar är till stor hjälp i genomförandet av det här uppdraget.

Jag vet att vi som medlemmar i kyrkan alla har en önskan att dela evangeliet med andra. För några av oss är det lätt att berätta om våra tankar för vänner, och en del är välsignade med andra gåvor.

Vi söker alla efter tillfällen att delge budskapet. Det naturligaste sättet att göra det är att berätta om händelser i vårt liv för andra. Den härliga tid som vi som ung man eller ung kvinna tillbringade vid en FSY-konferens eller annan upplyftande aktivitet. När vi firar årsdagen av vår församling eller vårt möteshus. När ett nyfött barn välsignas eller en när en ny broder eller syster döps. När vi ska börja eller avsluta en mission. Men det finns också andra upplyftande upplevelser som är värda att berättas om. Till exempel när vi tar examen eller gör någon annan utmärkande prestation. De är alla underbara tillfällen att berätta om.

Platsen där vi kan berätta om allt det här, och annat, är kyrkans webbplatser

för de olika länderna. Det är där alla blir inspirerade av att läsa om våra upplevelser. När jag tänker på det, påminns jag om Läran och förbunden 65:4, där det står: "Be till Herren. Åkalla hans heliga namn. Kungör hans underbara gärningar bland folken." Herrens underbara gärningar kungörs bland annat i våra liv. Du kan bidra genom att skriva något, och genom att skicka det till dem som ansvarar för landets webbplats. På så sätt kan vi alla bidra och glädjas åt andras upplyftande upplevelser och vittnesbörd. ■

Äldste
Hans T. Boom

FOTO STEVEN HERBERT LEITCH

En sång för min själ

Gunilla Olsson, Stockholms stav

Örebro pågår arbetet med musikalen "En sång för min själ". Det är entusiasten Gunnel Hedberg som än en gång författat och regisserar ett gäng glada amatörer. Det är den 14:e musikalen som sätts upp i Örebro församling med god hjälp av teater-sugna runt om i Sverige som lägger tid, ansträngningar och medel på att ta sig fram och tillbaka till repetitioner.

"En sång för min själ" handlar först och främst om kärlek, förlåtelse och offer, men också om glädjen i att vara människa.

Gunnel berättar om inspirationen: – Under den period jag skrev "Bära livet i sin hand" för Kyrkans utbildningsverksamhet fick jag ett antal kortfattade personliga historier om svenskar som under 1800-talets senare del blivit medlemmar i kyrkan och emigrerat. Historien om Lasse fångade mig med en gång. Hans omvändelse-historia är som gjord för en musikal. Här finns en ung man, arvtagare till en stor släktgård, som väljer ett liv som kringvandrande musikanter, ett val som får hans närmaste att vända sig mot honom och till slut ge honom skulden för moderns död av sorg och brustet hjärta. Trots skuld-känslor är det inget som får honom att ändra sitt liv för-rän den dag då han, som han skriver, råkar "höra en sång som går direkt till

FOTO PATRIK BERGLUND

Peter Edvinsson har skrivit musiken till "En sång för min själ" och Gunnel Hedberg har skrivit manuset

min själ". Titeln var given, "En sång för min själ".

Kort därefter satte hon sig också och skrev manus till musikalen, året var 2004. Tillsammans med Peter Edvinsson som skrev all musik satte de upp den och spelade den i Örebro. Året därpå skickade de in manuset och musiken som ett bidrag till kyrkans världsomspännande tävling i musikalmanus. De placerade sig hedervärt bland de tio bästa av omkring 300 bidrag.

• När jag skriver musikalerna baserade på verkliga berättelser och personer, som t.ex. Lasse, så är det som en historia som vill bli berättad, förklarar Gunnel.

• Dels vill jag visa på det fina arv vi faktiskt har i Sverige med alla de som varit pionjärer på ett eller annat sätt. Det är oftast bara en anteckning i en personlig historia jag har som underlag. Det är ingen dokumentär jag skapar men jag gör inte om eller hittar på ett visst skeende. Däremot bygger jag upp en historia runt ett skeende. Dialogerna blir som de kunde ha varit, bipersoner skrivs in för dramatiken. Jag har ingen aning om vad som verkligen blev sagt, men personerna börjar leva inne i mitt huvud.

Beslutet att iscensätta just "En sång för min själ" nu igen togs i samma stund som hon såg den då till Örebro

nyinflyttade Mattias Bertilson i talarstolen under ett sakramentsmöte.

- Där stod den fysiske "Lasse" som jag sett framför mig då jag skrev manus en gång i tiden. Jag visste inte ett dugg om denne Mattias, bara att han precis flyttat till Örebro och skulle gifta sig med en norsk pike, säger Gunnel.

Eftersom Rebecca, den "norske piken", dessutom älskar att spela teater, så föll det ju sig naturligt att låta henne gestalta Lasses stora kärlek på scenen.

- Sen var det bara att fylla i resten av rollfigurerna med rätt personligheter, korta ner en del scener, skriva nytt, stuva om, ta bort, stoppa in ett par nya musiknummer, låtar som var populära 1920, fortsätter Gunnel.
- Jag ber mycket för att känna inspiration, för meningen är att få andra att uppleva något positivt och framför allt känna anden. Jag märker det alldeles särskilt när det gäller sångtexter. Jag är ingen poet, har aldrig kunnat skriva dikter och gör det bara i samband med musikalerna. Det känns som att jag är spökskrivare åt några verkligt goda diktare i himlen, som bistår mig. Jag kan inte citera några strofer ur minnet från alla sångtexter jag skrivit. I och med att de är nedskrivna blir de också bortglömda.

Gunnel tycks aldrig tröttna på musikalarbetet och konstaterar att ingen uppsättning blir den andra lik.

- Det intressanta med våra teatergrupper är blandningen av olika åldrar och erfarenheter. Nalle Puh lär oss att "olikheter betyder inget" och det är så sant. Däremot betyder det mycket att få rätt person på rätt plats, så varje roll kan spelas till 100 procent. När alla gör sitt blir resultatet bra för alla. Det är roligt med responsen och att se hur människor

tar till sig principerna som finns. Sedan är resan mot målet tillsammans med en grupp väldigt stimulerande och utvecklande. Att se hur människor som arbetar med en roll utvecklas, det tycker jag allra bäst om.

Tidigast i november kommer "En sång för min själ" att ha premiär. Den kommer att spelas vid några tillfällen i Örebro, men förhoppningsvis också i Göteborg och Stockholm. Till dess återstår mycket arbete för Gunnel och hennes musikalgång. ■

Spansk bras- och kulturafton i Kristianstad

Elisabet Aase, Malmö stav

I början av maj 2015 var det spansk bras- och kulturafton i Kristianstad igen. Många hade hörsammat inbjudan och kapellet fylldes.

Leonel Mendéz, Malmö församling, hälsade alla välkomna och presenterade det innehållsrika programmet som bestod av tal, vittnesbörd och musik.

En av de närvarande, syster *Kirsti Wiklöf*, Lunds församling, uttryckte sin uppskattning över kvällen:

- Jag hade förmånen att få tillbringa en härlig lördagskväll i Kristianstads kapell den 9 maj. Det var spansk brasafton.

Jag visste inte riktigt vad jag skulle förvänta mig, så jag blev glatt överraskad över att så många syskon från Malmö stav tillsammans med vänner var där. Vilken fest!

Kvällens officiella språk var spanska, men för oss som inte talade spanska fanns översättning tillgänglig. Ingen behövde känna sig ovälkommen eller utanför!

Kvällen hade allt! Jag kände mig andligt uppbyggd av de vittnesbörd som jag fick ta del av, både i form av ord och vacker sång! Jag blev djupt rörd över den hängivenhet som dessa syskon visade.

Det var både spännande och god mat från många länder.

Efter måltiden fick vi njuta av underhållning. Så roligt det var med både dans och sång! Det var också härligt att kunna umgås med både gamla och nya vänner. Vi fyllde hela kapellet!

Vad som var det bästa med kvällen? När jag ställde den frågan till en syster så svarade hon, ”Tänk, att jag förstod precis allt!” Vilken känsla för henne att få uppleva en hel kväll på sitt eget språk!

För min del var det nog den otroligt starka känslan av gemenskap! Styrkan som fanns hos syskonen där. Vittnesbörden som hade burit dem genom svåra erfarenheter i livet.

Glädjen! Glädjen i evangeliet!
Glädjen trots alla svårigheter.

Det var också roligt att kunna se och höra syskon som annars kanske

inte hörs eller syns så mycket. Nu tog de plats och delade med sig av sin kultur och sina talanger. Där fanns allt: mat, musik, dans, hantverk från flera olika länder och lite till.

Vad skulle jag önska mer?

Att det snart ska ordnas ännu en spansk brasafton! Jag kommer!

*Stavs*president *Tony Clark* som höll det avslutande talet för aftonen berättar om kvällen:

”Det var en fantastisk upplevelse i kväll att få närvara vid spansk bras- och kulturafton tillsammans med spansktalande bröder och systrar från hela Malmö stav, som broder Leonel Mendéz och syster Tania Mendéz organiserat.

Totalt var vi ca 70 personer, de flesta spansktalande och flera icke-medlemmar. Vi fick lyssna till gripande berättelser och vittnesbörd av

syskon som flytt sina hemländer för friheten i Sverige. Glädjen över att få bära sina vittnesbörd på spanska gick inte att ta miste på. Efter brasaftonen fick vi se en utställning av traditionellt hantverk från olika länder i Sydamerika, smaka på lokala rätter samt njuta av livfull dans och talangfulla musikframträdanden. Vi, i Malmö stav, känner stor glädje och tacksamhet för dessa syskon som har kommit till Sverige och som på så många sätt har berikat våra liv och församlingar och vi ser fram emot att få delta i fler spanska bras- och kulturaftnar framöver.”

Detta är den andra spanska bras- och kulturaftonen som arrangerats i Malmö stav sedan november förra året. Arrangemanget är mycket uppskattat och det är många som gärna ser att det blir en återkommande aktivitet. ■

Claudia Correa Diaz t.v. och Liliana Correa Caballero bland grytor, kastruller och härlig doft i köket.

Francisco Vasquez Rojas, talangfull dansare, visade latinamerikanska danser.

FOTOS TANIA MENDÉZ

Släktforskningsmöte i Umeå gren

Anna Bengtsson, Umeå gren

Umeå gren hade ett släktforskningsmöte 20 maj 2015.

Vi var cirka 20 medlemmar i olika åldrar som träffades och hjälpte varandra att komma igång med olika projekt. En syster registrerade sitt konto på Family Tree och började föra in sin familj, en broder lärde sig indexera, och flera ungdomar skickade namn till templet för första gången.

Gemensamt kom vi en bit på väg och blev riktigt ivriga att fortsätta. ■

Släktforskningsmöte i Umeå gren

FOTO: FEDER VINTERLED

SISTA DAGARS HELIGA I SVERIGE BERÄTTAR

När jag läste i skrifterna ändrades allt!

Josephine Johnson, från Jönköping, numera bosatt i USA

Min man reser mycket i sitt arbete och därför är han borta i längre perioder. Det kan vara påfrestande att vara ensam med två små barn både dag och natt. En gång var det speciellt jobbigt.

Min man hade varit borta en vecka och min tvååriga dotter ville inte sova på eftermiddagarna. Det blev värre för varje dag som gick. Hon var som ett litet monster på eftermiddagarna och till slut var hon så trött att hon bara grät och var olycklig. Jag kände mig så frustrerad, deppig, mådde dåligt och det gick ut över barnen.

En dag när jag kände mig som värst tänkte jag på mina vänner som inte är medlemmar i kyrkan. När de har en jobbig dag så tar de ett glas vin på kvällen och då känner de sig bättre. Jag tänkte: Vad vänder jag mig till?

Jag fick tanken att jag skulle läsa några verser i skrifterna. Det blev så att jag läste några verser flera gånger i timmen. Det ändrade allt! Bara efter att ha läst i en minut kände jag mig mycket bättre, fick ny energi och tålamod med barnen. Två-åringen var fortfarande jobbig och ville inte sova, men jag kunde hantera det på

ett annat sätt. Jag fortsatte med att läsa i skrifterna då och då under dagen.

Efter några dagar kom nästa stora motvind! Min mans hemkomst blev försenad på grund av flygplansfel och han fick vänta en och en halv dag extra. En sådan situation hade tidigare fått mig att tappa modet men nu kunde jag ta den motgången och kände mig stark nog att klara allt.

Jag blev dessutom så välsignad under den här perioden med vänner som bjöd på middag, och någon erbjöd sig att vara barnvakt så jag kunde gå till gymmet. Min 4-åring fick komma till kompisar och leka en stund. En del vänner skickade små sms med uppmuntran.

Mitt vittnesbörd stärktes så mycket och innan min man kom hem fick jag tanken att det kanske var bra för mig att han var borta så mycket. Jag var tvungen att vända mig till Herren och fick då de här andliga upplevelserna. Jag kände Herrens hand i mitt liv och fick ett starkt vittnesbörd om att han verkligen hjälper mig och att jag aldrig är ensam. ■

Josephine Johnson med sina två döttrar Mia och Molly.

MISSIONÄRSUPPLEVELSER

Mitt speciella uppdrag som missionär i Jönköping

Meghan Pool

Två år efter att jag hade blivit medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga kände jag starkt att jag skulle åka på mission. Jag visste att det var Herrens vilja, och när jag läste mitt kallelsebrev fick jag bekräftat att jag behövdes i Sverige. Jag fick uppdraget att börja min mission i Jönköpings församling. Det kändes rätt att jag skulle vara där, men jag visste inte då hur inspirerat det uppdraget var.

En dag medan min kamrat och jag arbetade i kyrkan, tänkte jag på min släktforskning. Även om jag var den enda medlemmen i min familj, så hade jag tur att släktforskningen

på min mammas sida (svenska sidan) redan hade gjorts. Jag letade efter levande svenska släktingar och hittade en familj som bodde i Oskarshamn. Jag tänkte att det skulle vara intressant att kunna få träffas en dag under min mission, så jag skickade mejl till en av dem. Två veckor senare fick jag mejl från den här mannens bror. Han hette Lasse och han berättade för mig att han faktiskt bor i Jönköping, och att han gärna skulle vilja träffa mig.

Genast ringde jag upp honom och vi bestämde oss för att träffas den följande veckan. Men när min kamrat och jag återvände till lägenheten den där

dagen, kunde jag inte sluta tänka på Lasse. Jag skickade sms och frågade om han hade familj. När vi pratade kände jag starkt att jag skulle bjuda in honom till kyrkan. Det ville jag inte göra. Han var min släkting och inte en tänkbar undersökare. Men känslan kom igen till mig att jag borde bjuda honom till kyrkan. Än en gång försökte jag ignorera känslan, men den kom en tredje gång, mycket starkare, och då behövde jag agera. Jag frågade honom om han ville komma till kyrkan och efter att jag hade gett honom lite information, tackade han ja och sa: "Vi ses imorgon".

Jag var ganska nervös när jag kom till kyrkan den där söndagen, men när vi träffades för första gången gick allt bra. Han kom i kostym, såg redan ut som en medlem, och var jättenyfiken på det som vi gör i kyrkan och vad vi tror på. Han stannade på alla tre mötena och efter sakramentsmötet berättade han för mig att han tyckte om kyrkan, men han förstod inte allt eftersom han inte hade läst "den där boken". Med min kamrat förklarade jag mer om Mormons bok och gav honom en Mormons bok. Många medlemmar kom och pratade med honom, och en frågade hur vi träffades. Han sa att det var genom släktforskningen som hade gjorts för vår släkt. Då berättade hon om kyrkans släktforskningsprogram. Lasse var glad att släktforskning var viktigt för oss och jag hörde honom säga att hans pappa redan hade hittat sjuhundra namn. Det var då jag visste varför jag kommit till Sverige och just till Jönköpings församling. Jag visste att Lasse skulle döpas och att vi tillsammans skulle hjälpa till att frälsa vår släkt.

När min kamrat och jag började undervisa Lasse fick vi veta mycket mer om hans sökande efter sanningen och hans förberedelser att ta emot evangeliet. Han var fyrtio år när vi träffades. Han berättade att han började läsa Bibeln när han var femton. Vidare hade han under de senaste tio åren besökt mer än hundra kyrkor i

Jönköping men han hade inte hittat den sanna kyrkan. Han hade även träffat missionärerna flera gånger, på gatan eller på bussen, men aldrig hade någon bjudit honom till kyrkan. Därför trodde han att den var stängd och bara var för medlemmar. Han sa till mig: "Du var den första som bjöd mig till kyrkan". Vad glad jag blev när jag insåg hur viktigt det varit att jag lyssnade till den Helige Andens maningar den första dagen vi pratade med varandra.

Med två olika kamrater och hjälp från många medlemmar, undervisade jag Lasse om evangeliets principer. Efter tre månader visste vi att Lasse hade ett vittnesbörd och att han var redo för dopet. En vecka var han hemma hos flera medlemmar som sa till honom: "Du behöver inte veta allt innan du döper dig". På fredagen hade vi en lektion med biskopen där Lasse fick ställa vissa viktiga frågor. Än en gång fick han råd från biskopen som sa: "Du behöver inte veta allt innan du döper dig". När vi gick därifrån sa min kamrat till mig: "Han kommer att skicka oss ett sms där det står att han vill döpas nästa vecka". Jag hade samma starka känsla. När vi höll på att göra vår veckoplanering senare den dagen och skulle sätta upp mål för dop och konfirmation, så sa jag till henne: "Låt oss utöva vår tro och sätta ett mål att ha ett dop och en konfirmation nästa vecka". Så fort jag skrev i min planeringskalender hörde

jag mobilen. Vi hade fått ett sms från Lasse där han frågade om vi skulle kunna organisera ett dop för honom på lördagen veckan därpå. Jag blev otroligt glad och ringde upp honom för att kolla om han verkligen ville döpa sig. Jag frågade "är du säker?" och "är du sjuk?" för det var svårt att förstå att det gick så snabbt när han väl bestämt sig. När vi båda var säkra på att det var någonting han ville göra, planerade vi dopprogrammet.

Det var mitt första dop som missionär. Allt var fint, och många medlemmar var med för att stödja Lasse. Dagen efter fick han den Helige Andens gåva, och aronska prästadömet. Tre månader senare tjänade jag fortfarande i Jönköpings församling när han fick det melkisedekska prästadömet.

Efter nästan tio månader i mitt första område, förflyttades jag. Men med tillstånd från min missionspresident fick jag förlänga min mission för att följa med Lasse till templet för hans begåvning. Vilken perfekt avslutning på en underbar mission!

Jag vet att mitt kall till Sverige var inspirerat av en sann Guds profet och att jag hade ett särskilt uppdrag att hitta Lasse. Jag kände mig mycket välsignad att få vara med på alla Lasses förrättningar och ordinationer under min mission och jag känner mig ännu mer välsignad idag.

Efter min hemkomst från missionen har Lasse gift sig och hans

fru Nema har också fått ett starkt vittnesbörd och döpt sig. Jag fick återvända till Sverige ett och ett halvt år efter missionen för att kunna vara med på deras besegling i Stockholms tempel den 28 februari 2015. Vilken upplevelse och gåva att kunna få ta del av denna vackra förrättning med dem.

Det känns bra att veta att jag inte längre är ensam medlem i min släkt. När jag åkte på mission hade jag svårt att kunna vittna om eviga familjer. Nu kan jag stå som vittne och med absolut säkerhet säga att Herren älskar familjen och att familjer är för evigt. ■

F.d. missionären Meghan Pool t.v. tillsammans med sin släkting Lasse Ulvemo och hans hustru Nema efter beseglingen i templet i Stockholm.

FOTO MEGHAN POOL

Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker:

Lokala nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favorit-skriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. De skickas även vidare till den nya svenska hemsidan. Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från artikelförfattare, fotograf och personer på fotot (undantag: om det är en nyhetsartikel behövs inte tillstånd från personer på fotot).

För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar!

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som kan hämtas från kyrkans svenska hemsida, jesukristikyrka.se. Under menyn "Kontakta oss" nere till höger klickar man på "Hur man skickar in artiklar". Blanketterna måste fyllas i och undertecknas, och skickas eller mejlas tillbaka till redaktionen.

Kontakta redaktionen för mer information.

Eivor Hagman, redaktör
eivorhagman@hotmail.com
Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping
Tel. 036-719663

Redaktionen har fått nya medarbetare:

Gunilla Olsson,
stavsreporter Stockholms stav
gunilla.m.olsson@gmail.com
Pelargatan 13, 121 47 Johanneshov
0737-193528

Sara Petersson,
stavsreporter Stockholms södra stav
sara.petersson@gmail.com
Ragnebergsvägen 35, 136 67 Vendelsö

Elisabet Aase,
stavsreporter Malmö stav
elisabetaase@gmail.com
Lagmansgatan 4C, 214 66 Malmö
0708-350151 ■